

Sen

„Dobrá noc“, povedala mamička, zakryla ma ťažkou pierkovou perinou a vtisla mi na čelo božtek. Potom odišla a keď sa zavreli dvere, hneď som zo seba zhodila tú ohavu. Párkrát som sa prehodila, uložila medvedíka tak, aby sa aj jemu ležalo pohodlne, zakryla jeho telíčko a takmer hneď som zaspala.

Zrazu som sa ocitla vo veľikánskej miestnosti, ktorá nemala koniec a to neskutočné prázdno z jednej strany ohraničovala stena. Nebola to taká obyčajná biela, na akú sme zvyknutí z našich príbytkov, ale zložená z veľkých plochých kameňov, z ktorých vyžaroval neskutočný chlad. Bola i veľmi hrubá a budila dojem nepreniknuteľného štítu. Aha! Sú tam aj dve bodky. Jedna zelená a druhá šedá. Chcela som sa na ne pozrieť. Rozbehla som sa k nim a utekala som aspoň pol hodiny, kým som sa tam dostala. Už nevyzerali ako bodky, boli to obrazy! Mali nádherný zlatý rám, aký sa používal na orámovanie portrétov kráľovských rodín a dnes ho nájdeme v kostoloch. Zadávala som sa na prvý, majestátnejší obraz.

Rám bol síce rovnaký, ale vnútro ma prekvapilo. Na plátne bola zobrazená zelenkastá pahorkatina a rozľahlými lesmi a kde-tu malou dreveničkou. Keď som podišla ešte bližšie, zbadala som i ľudí. Práve bol čas žatvy a všetci skromní obyvatelia pracovali na poli. Kravičky sa pásli na lúke popretkáwanej kvetinami a vrabčeky sa spokojne naháňali v čistom, priehľadnom vzduchu. Na najvyššom kopci bolo vidieť veľkú drevenicu s ohradou pre ovečky, ktoré pár ľudí práve vyhánalo na pašu. Keď svoju prácu ľudia skončili, pobrali sa domov k obvyklému spriadaniu vlny či rúbaniu dreva. Museli začať už teraz, aby mali dosť na celú dlhú a tuhú zimu. Urobila som krok dozadu.

Prvý obraz bol taký krásny, že som radšej ani nechcela pozrieť na ten druhý. Aj keď som nechcela, nechtiac mi naň padol zrak. Tentokrát bolo plátno sivé. Vysoké šedé budovy už úplne pohltili všetko pekné, čo som našla na prvom obraze. Vzduch bol až sivý od toho všetkého humusu a nečistôt, ktoré doň vypustil človek. Na moje prekvapenie tam bol iba jeden. Mal masku na ústach a nose! Pohyboval sa rýchlo, akoby sa niečoho bál. A hneď zaliezol ako myš do dierky do svojho otáčavého domu. Mal všetko a aj tak nebol spokojný.

Až dnes, po deviatich rokoch, som svoj sen pochopila. Boli to obrazy maľované životom. Príveľký rozdiel na taký krátky čas. Človek a svet sa vyvíjajú prírýchlo, až sa toho ľudia sami boja. Pochpila som aj, prečo boli rámy rovnaké - v očiach Kysučanov budú Kysuce vždy rovnako krásne ako ten rám.

Gymnázium J. M. Hurbana Čadca
Barbora Stencláková, Kvarta A

✓